

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ursa Major Services BV

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Sentencja

- 1) Artykuł 55 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do relacji pomiędzy instytucją zarządzającą programem operacyjnym a beneficjentem dotacji przyznanej w ramach EFR, tak iż można powołać się na ten przepis w stosunku do tego beneficjenta.
- 2) Artykuł 55 ust. 1 rozporządzenia nr 1198/2006 należy interpretować w ten sposób, że kwotę, na którą wystawiono fakturę beneficjentowi dotacji przyznanej w ramach Europejskiego Funduszu Rybackiego i która została przez tego beneficjenta pokryta, można uznać za wydatek faktycznie poniesiony w rozumieniu tego przepisu, nawet jeżeli osoba trzecia, która wystawiła fakturę na tę kwotę, wniosła również wkład finansowy w dotowany projekt bądź to poprzez potrącenie wierzytelności przysługującej jej wobec beneficjenta z przysługującej temu beneficjentowi wobec niej wierzytelności wynikającej z podjętego przez nią zobowiązania do wniesienia wkładu, bądź też poprzez wystawienie oddzielnej faktury, pod warunkiem że ów wydatek i ów wkład są należycie uzasadnione opłaconymi fakturami lub dokumentami księgowymi o równoważnej wartości dowodowej, czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 122 z 1.4.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 23 stycznia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht – Niemcy) – ZP/Bundesagentur für Arbeit

(Sprawa C-29/19) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Zabezpieczenie społeczne – Pracownicy migrujący – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Zasiłki dla bezrobotnych – Obliczanie – Nieuwzględnienie ostatniego wynagrodzenia otrzymanego w państwie członkowskim miejsca zamieszkania – Zbyt krótki okres odniesienia – Wynagrodzenie otrzymane po ustaniu stosunku pracy – Osoba, która wcześniej wykonywała pracę najemną w Szwajcarii)

(2020/C 77/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ZP

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit

Sentencja

- 1) Artykuł 62 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przewidując, iż obliczenie wysokości zasiłków dla bezrobotnych opiera się na wysokości wcześniejszego wynagrodzenia, nie pozwala, jeżeli okres pobierania wynagrodzenia wypłacanego zainteresowanemu z tytułu ostatniej pracy najemnej wykonywanej na podstawie tego ustawodawstwa jest krótszy od okresu odniesienia przewidzianego przez wspomniane ustawodawstwo w odniesieniu do ustalania wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczenia zasiłków dla bezrobotnych, na uwzględnienie wynagrodzenia otrzymywanego przez zainteresowanego z tytułu tej pracy.

- 2) Artykuł 62 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, które przewidując, iż obliczenie wysokości zasiłków dla bezrobotnych opiera się na wysokości wcześniejszego wynagrodzenia, nie pozwala, jeżeli wynagrodzenie otrzymywane przez zainteresowanego z tytułu ostatniej pracy najmniej wykonywanej na podstawie tego ustawodawstwa zostało ustalone i wypłacone dopiero po ustaniu stosunku pracy, na uwzględnienie wynagrodzenia otrzymanego przez zainteresowanego z tytułu tej pracy.

(¹) Dz.U. C 103 z 18.3.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 22 stycznia 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – AT/Pensionsversicherungsanstalt

(C-32/19) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ osób – Obywatelstwo Unii – Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich – Dyrektywa 2004/38/WE – Artykuł 17 ust. 1 lit. a) – Prawo stałego pobytu – Nabycie przed upływem nieprzerwanego pięcioletniego okresu pobytu – Pracownik, który w chwili zaprzestania aktywności zawodowej osiągnął wiek uprawniający do ubiegania się o emeryturę)

(2020/C 77/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AT

Strona pozwana: Pensionsversicherungsanstalt

Sentencja

Wykładni art. 17 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy dokonywać w ten sposób, że w celu uzyskania prawa stałego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim przed upływem nieprzerwanego pięcioletniego okresu pobytu, warunki odnoszące się do prowadzenia tam aktywności zawodowej przez co najmniej 12 ostatnich miesięcy i nieprzerwanego zamieszkiwania przez okres przekraczający trzy lata mają zastosowanie do pracownika, który w chwili zakończenia aktywności zawodowej osiągnął wiek określony w ustawodawstwie tego państwa członkowskiego jako wiek uprawniający do ubiegania się o emeryturę.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019.